

Hayal Avcısı

Laura Kinsale

Çeviri
Nil Bosna

epsilon®

GİRİŞ

1838

LONDRA

“Zavallı adamcağıza ne yaptıklarını düşünüyorsun?”

“Sanırım kafasını kesmişlerdir,” dedi Vikont Winter kayıtsızca. “Tabii eğer halk taşlayarak öldürmediyse.”

“Yüce Tanrım.” Sör John Cottle tavana kadar yüksek, bir dizi görkemli bir pencerenin altında, yanında bir şeri sürahisiyle, uzun bacaklarını teklifsizce uzatmış oturan vikonta şiddetli bir ıstırapla baktı. Aralık ayı öğleden sonrasının hüznü karanlığında, okuma lambasının aydınlığında, Lord Winter’ın yüzünde zarif bir sertlik, güneş ve mesafenin bildik beraberliğinin neden olduğu boyun eğmez ve aşılamaz bir ifade vardı. İfadesindeki haşinlik kopkoyu ve şeytansı kaşlar, çıkık elmacık kemikleri, tavizsiz bir ağız ve çene yapısıyla vurgulanıyordu. Masanın üzerinde ve yerde kulübün nadide koleksiyonundan bir takım kitaplar yığılmıştı.

Sör John, *H.M.S.’de bir Gezinin Hikâyesi; Arktik Kıyılarda Terör; Güney Amerika’da Seyahat ve Horn Burnu’nda: Kaptan W.M. Alexander’ın Günlüğünden Yolculukta Sahneler, Olaylar ve Maceralar* gibi kitap başlıklarına hızla bakmadan

göz gezdirdi. Akli kulüp kütüphanesinde veya kitaplarda değil, Doğu'nun barbar ve vahşi sahnelerindeydi. Sıkıntı içinde av arkadaşı Lord Gresham'a döndü. "Kendimi sorumlu hissediyorum. Napoli'den gelmiş olsa da o bir Hıristiyandı. Belki de o yaratığın peşine hiç düşmemeliydik Gresham."

"Saçma." Lord Gresham'ın zayıf yanakları al al olmuştu. "İtalyanlar onun kendisine Müslüman süsü verebileceğini ileri sürdüler. Onun için bir servet ödedik - eğer işini bilmiyorsa, işte böyle olur! Biz paramızı kaybettik, o yaşamını yitirdi."

"Tanrı aşkına, kafasını kestiler! Eğer bilseydim- "

"Atı istiyorsun, değil mi?" Lord Gresham, Sör John'a kararlı bir bakışla gözlerini dikmişti.

"Evet! Tanrım, evet." Sör John bıyığını çiğniyordu, açık mavi gözleri sıkıntılıydı. "Ama ikinci bir adamı ölüme göndermek- " Sohbeta devam etmektense dikkatini şimdiden kitaplara çevirmiş, not almakla daha çok ilgilenen vikonta baktı. "Sen ne düşünüyorsun Winter?"

Vikont gözlerini yazılarından kaldırmadı. "Eğer riske girmenin ne olduğunu bilmiyorsa, senin İtalyanın bir aptal olduğunu," diye belirtti.

"Ama ne yapılabilirdi ki?" diye sordu Sör John. "Adam yıllardır Doğu'daymış."

"Ana dili gibi Arapça konuşuyordu," diye ekledi Lord Gresham. "Tanrı biliyor ya bir Arap gibi görünüyordu."

Lord Winter kitaptan başını kaldırdı, ağzının köşesi hafif bir tebessümle kıvrılmıştı. "Nereden biliyorsun?"

Her iki adam da ona baktılar. "Eh," dedi Sör John, "bize göstermek için tüm Bedevi kıyafetlerini giymişti. Türban ve diğer her şeyi."

“Bir türban!” Vikont Winter kaşını kaldırarak başını iki yana salladı ve tekrar notlarına döndü.

Sör John, Lord Gresham’a ateş püsküren bakışlarla baktı. “Sana daha ilk başta Winter’a danışalım demiştim ben!” diye bağırdı, tombul, sevimli yüzüyle uyuşmayan bir vahşilikle. “Adamın gerçekte ne yapmak üzere olduğunu bilip bilmediğini nasıl tahmin edebildik ki?”

“Eh, ona şimdi danışıyoruz,” dedi Lord Gresham gergin bir şekilde. “İşin zor tarafı da bu işte Winter. Daha iyi bir yönlendirmeye ihtiyacımız var. Bizim için çöle gidecek ve hayvanı ele geçirecek doğru kişiyi bulmak için Kahire veya Şam’da birisi olmalı. Ama konsoloslar yolumuza her türlü aptalca engeli çıkarmaya kararlı görünüyorlar. Bize bir isim tavsiye edeceğini umuyoruz.”

Lord Winter bakışlarını kaldırdı. Siyah kirpikleri ve güneş yanığı teniyle derin kobalt mavisi gözleri şaşırtıcı bir etkiye sahipti. “Zamanınızı ve paranızı boşa harcıyorsunuz beyler. Bu atın var olduğundan kuşkuluyum.”

“Bir kâğıt bulduk ve- ” diye başladı Sör John.

“Şu senin bahtsız İtalyandan mı?” diye araya girdi vikont. “Belki de bir safkan? Soyu Süleyman’ın ahırlarına uzanan, doğruluğunu ak saçlı şeyhlerin tasdik ettiği türden, öyle bir şey mi?”

“Şey, evet. Öyle bir şey.”

“Size bir uçan halı satabilir miyim?” Lord Winter kibarca sordu.

Sör John anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek itirazda bulundu. Lord Gresham, “Eğer okuyacak olursan- ” dedi.

“Ah, çok güzel bir peri masalı olduğuna hiç kuşku yok. Çöldeki hiçbir Bedevi bir atın soyu hakkında yalan söylemez, çünkü hepsi her atı kendi anneleri kadar iyi ta-

nır. Fakat bilginiz olsun beyler, imzalı, mühürlü ve Allah tarafından üç kere kutsanmış o kâğıtlar üzerindeki üstün şiir sanatı hakkında coşkuyla yalan yere yemin edeceklerdir. İtalyan'a ne kadar para ödediniz?"

"Bin," dedi dürüstçe Lord Gresham. "Evet, bizi kuş beyinli olarak kabul ettiğini biliyorum Winter ama kâğıt İtalyandan gelmedi." Sesini alçalttı. "Kâğıdı Dışişleri Bakanlığı'ndaki kayımbiraderimden elde ettim. Cidde'de yolu kesilen bir paketle geldi, şu ya da bu şekilde bazı gizli belgelere karışmış." Belli belirsiz elini salladı. "Türkler ve Mısırlılar, askeri nakiller, bu tür şeyleri bilirsiniz. Onlarla Palmerston alakadar olmuş. Tanrı zavallı adamcağızı korusun. Ancak o atlarla ilgilenmiyor ve kâğıtlar tercüme edilip de bir tür şifre olmadığına karar verilince, Harry'ye kâğıtları isterse ateşe atabileceğini söylemiş."

Lord Winter'ın gözlerindeki ilgisiz ifade kaybolmuştu; iki coşkulu avcıya hevesle baktı. "Nerede bu kâğıt?"

Lord Gresham anında iç cebinden kaba bir iple bağlı, iyice eskimiş bir belge çıkardı. Kâğıdı hiçbir şey söylemeden vikonta uzattı.

Lord Winter akıcı Arapça yazıyı gözden geçirdi. Diğer iki adam öne eğilmiş beklerken kulüp kütüphanesi sessizlik içindeydi. Winter belgeyi bitirdi, katladı ve geri verdi; yüzü ifadesizdi. "Size zamanınızı ve paranızı boşa harcamanızı bir kez daha şiddetle tavsiye ederim."

"Bunun ıvır zıvır olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Lord Gresham.

"Hayır, sanırım doğru." Vikontun ağzı sertleşti. "Bu Abbas Paşa adında bir adama yazılmış. Mısır Valisi'nin yeğeni ve çöl atlarına tutkusu vardır. Cengiz Han geleneklerine göre davranan genç bir prens. At konusunda onu

aldatan birisi çok geçmeden tabanlarının kızgın demirle dağlanmasını bekleyebilir.”

“Yani İnci Dizisi adındaki kısarak mevcut! Ve Arap yarımadasında bir yerlerde kayıp. Onu arayıp bulmayı üzerine alacak uygun bir kişi mutlaka olmalı. Keşke bize ne türde bir adama ihtiyacımız olduğu ve onu nerede bulabileceğimiz hakkında bilgi verebilseydin.”

“O mektupta ondan daha hızlı bir at hiç yaşamadı diyor Winter!” dedi Sör John coşkunca. “Gresh’le benim geöen yıl Gecerüzgârını satın aldığımızı duymuşsundur. O bir yıldırım! Yemin ederim yarıştığı her atı bozguna uğrattı. O da safkandır, tam üç nesilden beri aynı Doğu soyundan atlarla çiftleştiriliyor. Ülkede onunla mukayese edilebilecek hiç safkan kısarak yok ama eğer İnci Dizisi’ni ele geöirirsek ve tekrar ööl soyuyla çiftleştirip üretirsek, dünyada emsali görölmemiş bir melez elde ederiz.”

“Onun yerini saptamak için elimizden geleni yapacağız,” diye açıkladı Lord Gresham.

“Onun yerini saptayabilmeniz için en ufak bir umut yok,” dedi vikont kararlı bir ifadeyle, sandalyesinde arkaya yaslanıp yeniden kitabını açtı. “İnanın bana.”

“Ama o mektup- ”

Lord Winter’in sandalyesinin yanı başında şık bir adam durunca Sör John sözlerini çabucak keserek bakışlarını kaldırdı.

“Tabii ki seni burada bulacaktım,” dedi adam soğuk soğuk.

Vikont Winter’in yüzü görünürde değişmemişti ama kitabını yana bırakarak ayağa kalktı, babasını tanımak için arkasına bakmasına gerek yoktu. “Burası sadece Gezginler Kulübü,” dedi Kont Belmaine’e elini uzatarak. “Pek de genelev sayılmaz.”

Kont selamı görmezden geldi ve Lord Winter'ın arkadaşlarına başıyla kısa bir selam verdi. Belirgin bir şekilde oğluna benziyordu ama yüzü ve elleri soylu bir şekilde beyazdı, bedeni de daha inceydi. Vikontun sandalyesinin etrafına saçılmış ciltleri incelerken dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "Özel olarak konuşma şerefine nail olabilir miyim acaba?"

"Nasıl isterseniz," dedi Lord Winter.

"Ne kadar mide bulandırıcı bir yer," dedi kont öne düşüp oğlunu kütüphanenin kuytu bir köşesine götürürken.

"Ayrılın," diye önerdi Lord Winter canı gönülden.

"Ve aziz varisimle son sohbet etme fırsatını da kaybedeyim öyle mi? Galiba neye benzediğini unutmam lazım. Sanırım annen bunu şimdiden yaptı."

"Nerede bende o şans," dedi Lord Winter. "Daha geçen hafta, peşinde garip şekilde sıkıcı olan sosyetik genç kızlardan biriyle beni Picadilly'de bulmayı başardı."

"Anladığıma göre onu evde ziyaret etmeye uygun olmadığını için seni ancak sokakta görececek duruma düşmüş!" diye terslendi kont.

Lord Winter, babasına tatsız bir bakış attı. "Ne de olsa pek fazla konuşacak bir şeyimiz yok. Annemin son balosunda akşam yemeğinde ne ikram ettiği veya benim hangi kızla evlenmemi istediği hiç ilgimi çekmiyor. Ayrıca o da benim kusurlarımdan başka hiçbir şeyimle ilgilenmiyor. Bu da o kadar basmakalıp bir konu ki daha fazla tartışmaya niyetim olmadığına emin olabilirsiniz."

"Sanırım bir oğlun annesine duyduğu doğal sevgi- "

"Evet, uzun zaman önce benim tamamen doğal olmayan bir oğul olduğumda anlaşmıştık!" diye karşı çıktı vikont sabırsız bir tavırla. "Profilden bir portremini yaptıra-

cağım. Onu salonuna asabilir ve benim mevcudiyetimin kanıtı olarak eşe dosta onu gösterebilir.”

“Çok naziksin,” dedi kont alaycı bir şekilde. “Ama ben seni annene karşı gösterdiğin meşhur nezaketin için kompliman yapmak üzere arayıp bulmadım. Kraliyet Coğrafya Derneği’nin toplantı odasından yeni çıktım.” Ceketinin iç cebine uzandı. “Kaptan Ross’un Antarktika seferi için hazırlanan listedeki isimleri ilk gören kişi olmaktan memnun olacaksın.”

Vikont Winter’ın ifadesi belli belirsiz değişmişti. Babasına bakarak durdu. Kont, aralarındaki masanın üzerine katlanmış iki kâğıt attı.

Kâğıtlar yarı açık duruyorlardı. Birinin başlığı *H.M.S. Terör*, diğersinin ise *H.M.S. Erebus*’tu, her ikisinin de altında birer isim listesi vardı. Lord Winter’ın onları okumaya ihtiyacı yoktu. İkisinde de kendi ismi yer almayacaktı, biliyordu.

“Sanırım bu günü senin doğum günün olarak hatırlayacağım,” dedi kont. “Bu benim sana hediyem.”

Lord Winter gene hiçbir şey söylemedi. Yüzüne mesafeli, boş bir ifade, acı bir kayıtsızlık yerleşmişti.

Babası daha fazla konuşmak için teşvik oldu. “Hesabıma göre bugün otuz bir yaşına basmış olman gerekir. Eğer bir torunum olsaydı, şimdi on yaşında olacaktı.”

Lord Winter’ın ağzı gerildi ve kara kirpiklerini indirdi.

“Eğer torunum olsaydı,” dedi kont usulca, “Antarktika’nın buzlarında benim hayır dualarımla kendi mezarını hazırlayabilirdin. Veya senin şu kıymetli Arap çöllerinde ya da berbat bir ormanda - kendini öldürmeyi arzu ettiğin herhangi barbar bir coğrafyada.”

Vikont Winter kasıtlı bir rahatlıkla masadan sefer liste-

lerini kaldırdı, elinde tutuyordu. Kütüphanede diğer kulüp üyeleri uzak köşelere dağılmışlardı, hepsi başlarını kaldırdıktan sonra hızla tekrar kitaplarına eğildiler. Sör John ve Lord Gresham, kulüpte servis edilen şerinin kalitesi üzerine derin bir tartışmaya girişmişlerdi.

“Bu böyle devam ettikçe,” diye sürdürdü kont inatla, “sen bekâr ve çocuksuz kalıp, benim tek varisim olduğun sürece sana karışmak ve zamansız ölümüne sebep olabilecek bu enteresan planlarını bozmak zorunda kalacağım.”

“Bu babacan düşkünlüğünüz her zamanki gibi çok kahramanca,” diye mırıldandı Vikont Winter babasına kâğıtları tekrar uzatırken. “Umarım bunu elde etmek için Lordlar Kamarası’nda çok fazla oy satmak zorunda kalmamışsınızdır. Sanırım benim sefer listesinden çıkarılmam sosyeteyle bir hayli finansman sağladı, öyle değil mi?”

“Noel’de Swanmere’de olacağız,” dedi kont gelişigüzel bir şekilde.

“Benim odamı havalandırmak için hizmetçileri rahatsız etmenize gerek yok. Ben ülke dışında olacağım.”

Kont Belmaine oğluyla karşı karşıya duruyordu, tebesümünün altında dişlerini sıkıyordu. “Hiç korkma,” dedi nezaketle, “senin uğruna bir domuz çobanını bile rahatsız etmem.”

Lord Winter eğilerek selam verdi. “Size iyi günler dileyebilir miyim?”

“İyi günler.” Kont arkasını dönüp ilerledi fakat kütüphanenin sütunlu girişinde durarak arkasına baktı. “Doğum gününü keyifli geçirmeni dilerim.”

Vikont Winter cevap vermedi, hâlâ taştan yapılmış bir heykel gibi duruyordu.

Kont Belmaine bu iğneleyici tavırla ayrılmayı tasarla-

mıştı. Ancak uzun boylu oğluna, hiçbir öfke veya duygu belli olmayan soğuk yüzüne ve sabit bakışlarına göz atınca, kont aralarındaki tüm köprüleri tamamen yıkıp atamadı. Aslında sorarken bile kendi zaafına kızılıyordu. “Nereye gideceğini öğrenme şerefine nail olabilir miyim?”

“Böylece beni engelleyecek bir yol mu bulacaksınız?” diye sordu vikont soğuk soğuk. “Hayır, sanırım olmaz.”

Kont öfkesini zaptetti, daha şimdiden beklenmedik bir sonuca neden olacak kadar onu tahrik ettiğinin iyice farkındaydı. Vikontun haremde çıkma boyalı bir kadını eve getirip karısı olarak tanıştırmasını göze alamazdı. Oğlunun ne mizah anlayışını, ne de pervasız seyahat tutkusunu anlayabiliyordu ama her ikisine de asla kayıtsız kalmaması gerektiğini öğrenmişti. “Öyleyse iyi Noeller,” dedi kuru kuru.

“Size de,” dedi Lord Winter. “Sör.”

Babası uzun odayı tamamen sessiz bırakarak oradan ayrıldı, kütüphanede tek bir sayfa bile çevrilmiyordu. Vikont ayakta durarak onun gidişini seyretti, yüzü tamamen sakin. Daha sonra Sör John’la Lord Gresham’ın hâlâ kitap ve not yığınlarının yanında bekledikleri pencere masasına geri döndü.

Lord Winter koltuğuna yeniden yerleşti ve kendisine bir bardak şeri doldurdu. Düşünceli düşünceli içkisine baktı, bir yudum aldıktan sonra bardağı yana koydu.

“Beyler,” dedi usulca, “Arap atınız konusunda mümkün olan yardımı sunmaya niyetliyim.” Bakışlarını kaldırdığında tuhaf gözleri alaycı bir tebessümle parlıyordu. “Aslında bunu ben şahsen halledeceğim.”

★★★

Sör John ve Lord Gresham taşkın ve coşkulu teşekkürlerle izin istedikten sonra Gezinler Kulübü'nün kütüphanesi sessiz kaldı. Tüm öğleden sonra boyunca, çıkan tek ses ateşin tıslaması, vikontun sayfa çevirmesi ve yüzüne bir Viyana gazetesi örterek bir kanepeye uzanmış Fransız diplomatının hafif horultuları oldu. Nihayet yemek odasından aşağı akşam yemeği muhabbetinin gürültüsü süzülünce, bu ses sinsice Lord Winter'ın bilincine sızmaya başladı. Ayağa kalkarak gerindi, beraberinde götürmek için bir kitap seçti ve geri kalanları masanın üzerinde açık bıraktı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak aşağı inen diğer üyeleri geçti. Kulüp üyelerinden üç kişi duvara dayanmıştı, birisi piposuyla uğraşırken diğerleri gülererek yemek salonunun kapısında aylak aylak duruyorlardı.

“İşte burada!” diye belirtti içlerinden biri vikonttan yana bakarak. “Bizim soylu Çöl Lordumuz!”

Lord Winter durdu ve onlara baktı. “İşte geldim,” dedi. “İyi akşamlar.” Geçip gitmeye çalıştı.

“Bu Winter da ne kadar asosyal bir arkadaş.”

Ona gülümsediler. Görünüşe göre iyi niyetliydi ama Winter eski şiddetli huzursuzluğuna kapıldığını hissediyordu. Onlara candan bir şekilde gülümsedi. “Korkarım kafam biraz karışık.”

“Eh, eski dost, aklını toparla ve akşam yemeğini bizimle ye.”

Lord Winter tereddüt etti ama sonra başını eğdi. “Çok teşekkürler fakat ben berbat bir refakatçiyimdir.” Elini selama benzer bir şekilde hafifçe kaldırdı ve yanlarından geçerek yemek salonuna girdi.

Kapının birkaç metre arkasında her zamanki tek kişilik

masası hazırdu. Oturduğunda, kalabalığın genel gürültüsü içinden bazı konuşmalar ona akustik sayesinde oldukça net bir şekilde ulaşıyordu.

“Lanet olası münzevi.”

“Onu tanıyor musun? Onu hiçbir zaman biriyle görmedim.”

“Ne de olsa görülecek kadar uzun süre ülkede kalmıyor. Suriye çöllerinde dolaşıp duruyor ama şimdi Güney Kutbu’na yola çıkmak üzereymiş.”

“Güney Kutbu, vay canına! Siz eski Gezginler Kulübü üyelerine yeni bir darbe. Nerde okumuş?”

“Sanırım mürebbiyeler ve özel öğretmenler eğitmiş. Onu okula gönderme riskini alamazlardı. Belmaine’in varisi, bilmiyor musun?”

“Ah!” Bu tek hecede tüm keşiflerin heyecanı yüklüdü. “Belmaine.”

“Tek erkek evlat. İnanılmaz büyük bir servet ve tabii ki unvan da var. Şanslı yabancı.”

“Unvanın tek sahibi olmak ne hoş.”

“Piç kurusuna uygun görünüyor. Bizimle yemeğe davet ettin değil mi?” Bir duraksama oldu; neredeyse duyulabilir bir omuz silkişti. “Berbat bir refakatçiyimdir gibi bir şeyler söyledi.”

Lord Winter aceleyle kitabının sayfalarını çevirdi ve okumaya başladı.